

Arrest

nr. 56 503 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Ch. MORJANE loco advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Calapek, gemeente Pec (Kosovo). Op 19 oktober 2005 vroeg u samen met uw partner X (O.V.X) een eerste keer asiel in België. Op 31 maart 2006 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U ging in beroep en op 30 augustus 2007 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw beroep tegen deze beslissing werd bij arrest op 22 oktober 2007 door de Raad van State verworpen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u in juni 1999 Kosovo verlaten te hebben. U trok naar Podgorica (Montenegro) waar u tot uw vertrek naar België in oktober 2005 verbleef. Sinds mei 2003 kwamen Albanezen naar uw

partner vragen. In juli 2005 werd uw partner door een portier aan een ziekenhuis in Podgorica mishandeld. Ze sprak hierover met twee journalisten en haar verhaal werd gepubliceerd in de krant Vijesti. De dag na het interview kwamen enkele politie-agenten naar u toe en dreigden ermee u naar Kosovo terug te sturen. Op 13 november 2008 diende u samen met uw partner een tweede asielaanvraag in. U verklaarde sinds uw eerste asielaanvraag in België, steeds in België gebleven te zijn en bevestigde uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U stelt noch naar Kosovo, noch naar Montenegro terug te kunnen aangezien u vreest vermoord te worden omdat u Rom bent. Ter ondersteuning van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag, legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag volgende documenten voor: een UNMIK-geboorteakte, een kopie van een attest van UNMIK volgens welke u niet kan terugkeren naar uw geboorteland; twee convocaties van het Hooggerechtshof in Podgorica volgens welke u zich op 30 november 2007 en op 13 februari 2009 moet melden als beschuldigde; de omslag waarin de eerste convocatie bezorgd werd; een convocatie van het Hooggerechtshof in Podgorica op naam van uw vrouw volgens welke zij zich op 13 februari 2009 als beschuldigde moet melden; een brief van de Servische ambassade in Brussel volgens welke u geen paspoort werd uitgereikt aangezien u de nodige documenten niet kon voorleggen; een kopie van een artikel uit de krant Vijesti over de problemen die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er, gezien de tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de ernstige twijfel omtrent uw bewering van mei 2000 tot de herfst 2005 onafgebroken in een vluchtelingenkamp in Podgorica te hebben verbleven, geen geloof kon gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam tot deze vaststelling. In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten voorgelegd die de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen of die alsnog de eerdere weigeringsbeslissing doen wijzigen. Integendeel, uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van de door u neergelegde UNMIK-geboorteakte en het UNMIK-attest dd. 15 januari 2008, waarvan een kopie in bijlage in het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat er geen enkele bewijswaarde aan beide documenten kan worden gehecht. Ook aan de convocaties kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht. De convocatie volgens welke u op 30 november 2007 voor het Hooggerechtshof dient te verschijnen stelt dat u als beschuldigde wordt opgeroepen voor feiten die vallen onder art. 83, §1 van het Strafwetboek van Montenegro. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat artikel 83 van het Montenegrijnse Strafwetboek opvoedkundige maatregelen opsomt, welke kunnen genomen worden ten aanzien van minderjarige daders. De convocatie volgens welke u op 13 februari 2009 moet verschijnen baseert zich dan weer op art. 143/8 van de Strafwet van Montenegro. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat artikel 143 slechts één lid telt en de bestraffing van moord betreft. Met betrekking tot de omslag waarin de convocatie van november 2007 bezorgd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het onmogelijk is dat u een dergelijk document integraal in uw bezit zou hebben. Het betreft hier immers de aflevering van een document tegen ontvangstbewijs. U bent echter in het bezit van de integrale zending, met het afscheurbaar bewijs van afgifte bestemd voor de postbezorger en het parket nog aan de omslag bevestigd. Derhalve kan justitie op geen enkele wijze op de hoogte zijn van het feit of het document al dan niet werd afgeleverd. Gezien u stukken neerlegt waarvan de echtheid in het gedrang is, is ook uw geloofwaardigheid en de waarachtigheid van uw vluchtrelaas, dat u aan hand van deze documenten staat, volledig aangetast.

Wat er ook van zij, met betrekking tot uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Kosovo dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de gemeente Pec wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige

bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009 2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de

Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u niet naar Kosovo durft terug te keren omwille van uw Roma origine. Hierboven werd reeds vermeld dat er geen bewijskracht kon gegeven worden aan het attest dat u neerlegde ter staving van uw vrees tov Kosovo. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens duidelijk dat een vrees voor terugkeer louter en alleen omwille van uw origine volledig ongegrond is. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit. U verklaarde dat u tot 1999/2000 uw vaste verblijfplaats had in Pec, Kosovo (eerste aanvraag CGVS dd. 15/02/06, p. 1, 2 en 3). Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen. Bovendien kunnen Roma in Pejë/Pec terecht bij de NGO Civil Rights Program –Kosovo (CRP/K), die in Pejë/Pec over een bureau beschikken. Zij verlenen ondermeer gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's en andere kwetsbare groepen zoals ook de Roma. Verder werken zij als uitvoerende partner nauw samen met UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 van start ging. Dit houdt onder meer in dat aanvragers worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers, en in enkele gevallen, Roma, Ashkali en Egyptenaren vrij te stellen van administratieve kosten. De door CEDOCA geraadpleegde bronnen verklaarden allen dat er in Pejë/Pec geen problemen zijn voor de drie gemeenschappen bij het verwerven van documenten.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt zoals reeds vermeld stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Ten slotte is het in dit verband relevant dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u voor het gewapende conflict goed geïntegreerd was in de Kosovaarse samenleving. Zo spreekt u naast het Romani ook Albanees (eerste aanvraag CGVS dd. 15/02/2006, p. 4)). Het gebruik van de Albanese taal is een bepalende factor bij de integratie van een lid van de RAE- gemeenschap in de Kosovaarse

samenleving. Bovendien zijn er volgens het UNHCR sinds 2000 316 Roma, 504 Ashkali en Egyptenaren, 748 Serviërs en 424 Bosniakken die ontheemd waren naar de gemeente Pejë/Pec teruggekeerd. Er werden geen veiligheidsincidenten met terugkeerders geregistreerd in de gemeente Pejë/Pec.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

In het kader van de tweede asielaanvraag van uw partner Mekaj Turkan (O.V. 5.828.609) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het krantenartikel uit "Vijesti" werd reeds door uw partner bij haar eerste asielaanvraag neergelegd. Toen werd reeds opgemerkt dat de inhoud van het artikel niet overeenstemde met de verklaringen van uw partner, terwijl het uw partner was geweest die het interview had gegeven. Wat betreft uw bewering dat uw vrouw op de foto bij het artikel staat dient opgemerkt te worden dat het om een slecht zichtbare kopie gaat, waardoor een vergelijking van uw partner met de persoon op de foto niet kan worden gemaakt. De brief van de Servische ambassade stelt enkel dat u de vereiste documenten niet kon voorleggen om een Servisch paspoort te verkrijgen. Het laat helemaal niet toe vast te stellen waar u voor uw komst naar België in 2005 verbleven heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming juncto artikel 2, e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht, en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder verwijt de verzoekende partij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

2.2. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 15, c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 juncto artikel 2, e van dezelfde Richtlijn, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden beslissing stelt in eerste instantie dat de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn dat ze de weigeringsbeslissing die werd genomen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag zouden kunnen wijzigen, omwille van de erin opgesomde redenen.

Met betrekking tot deze redengeving werpt de verzoekende partij op dat de fouten in de artikels van het Strafwetboek een bewijs zijn van de gebrekkige werking van justitie. Het feit dat het ontvangstbewijs nog aan de brief gehecht is, is opvallend. Het rechtssysteem is anders dan het Belgische, en zelfs in België kunnen dergelijke voorvallen gebeuren. De verzoekende partij bevestigt dat zij ernstige documenten heeft voorgelegd die echt zijn. Het ware beter dat de verwerende partij de UN had gecontacteerd ter verificatie, quod non. Bovendien zijn er fouten begaan bij de vertalingen van de convocaties. Via een vertaalmachine op het internet werd geconstateerd dat in de convocaties wordt verwezen naar artikels uit het Wetboek van Strafvordering en niet -zoals uit de beëdigde vertaling voor de CGVS blijkt- uit het Strafwetboek. Als men de artikels van het Wetboek van Strafvordering bekijkt is de vertaling van de artikels wel juist. Met andere woorden: de persoon die de convocaties vertaalde heeft de inhoud correct, maar de verwijzing naar het wetboek verkeerd vertaald. Voorts doet de verzoekende partij het volgende gelden:

"Zakonika o krivicnom postupku" betekent 'Wetboek van Strafvordering' (in het Engels Criminal Procedure Code). Men spreekt wel degelijk over het Wetboek van Strafvordering! 'Krivicni zakonik' betekent 'Wetboek van Strafrecht' (in het Engels Criminal Code).

Verzoeker voegt bij de stavende stukken het voorblad van de Criminal Procedure Code, gedownload via <http://www.gov.me> (Vlada Crne Gore, de homepage van de Montenegrijnse Regering, of in het Engels <http://www.gov.me:eng/>.

De artikels waarvan sprake in de convocaties zijn o.a. art. 312, al. 2 en 3, art. 107, al. 1, art. 118, al. 2, art. 293, al. 4 en al. 5. Het is onduidelijk wat men bedoelt met art. 83, al. 1. Het artikel waarop de strafbare feiten zijn gebaseerd.

Als men beide wetboeken naast elkaar legt merkt men op dat de invulling van de artikels totaal verschillend is. Er schuilen bovendien nog fouten in de vertaling.

Er is dus een foutieve verwijzing gebeurd. Het CGVS heeft zich namelijk gebaseerd op een vertaling van de artikels van het Strafrecht en niet van de Strafvordering."

Voor zover de verzoekende partij doet gelden dat de verwerende partij zich maar had moeten wenden tot de UN ter verificatie van de echtheid van de door hem voorgelegde documenten, verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering zelf op te vullen (RvS, 16 november 2006, nr. 164.792). Voorts is de argumentatie van de verzoekende partij erg onduidelijk en zelfs tegenstrijdig. De verwijzing naar foute wetsartikels wordt

nu eens geweten aan de gebrekkige werking van de Montenegrijnse justitie –de verzoekende partij poneert deze stelling zonder ze evenwel te staven met bewijskrachtige gegevens- en dan weer aan een verkeerde vertaling. Wat die verkeerde vertaling betreft, is de loutere bewering dat er nóg fouten in schuilen niet afdoende om de motivering te zake als niet correct te bestempelen. Bovendien kan bezwaarlijk staande worden gehouden dat de vertaling door een vertaalmachine adequater zou zijn dan deze door een beëdigde tolk. In ieder geval moet de verzoekende partij daarvan het bewijs leveren. In casu wordt het volgende vastgesteld: de eerst voorgelegde convocatie verwijst naar een oproeping op grond van artikel 83, alinea 1 van het Montenegrijnse Strafwetboek. Uit het administratief dossier blijkt dat de inhoud van dat artikel correspondeert met hetgeen de verwerende partij daarover in de bestreden beslissing heeft uiteengezet. De verzoekende partij wijst op de verwarring tussen Strafwetboek en Wetboek van Strafvordering, en stelt dat in dat geval “*de vertaling van de artikels wel juist is*” zonder meer. Het stond haar evenwel vrij om het bewijs te leveren van het feit dat het corresponderende artikel uit het Wetboek van Strafvordering wel degelijk op haar persoonlijke situatie en haar vervolgingsvrees betrekking kon hebben, hetgeen zij niet heeft gedaan. Meer nog: met betrekking tot het in casu relevante artikel 83, alinea 1, dat de grond voor de convocatie vormt, stelt de verzoekende partij zelf dat het onduidelijk is wat men daarmee bedoelt. Zij voegt overigens een aan de door de verwerende partij gehanteerde identieke versie van de bedoelde bepaling bij haar verzoekschrift. Voor zover zij verwijst naar de overige artikels die op de achterzijde van de convocatie vermeld zijn, stelt de Raad vast dat dit standaardclausules zijn op de achterzijde ervan, die niet verwijzen naar haar concrete en persoonlijke situatie en geen uitsluitel geven over de grond tot convocatie, zodat elke argumentatie dienaangaande niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat het opvallend is dat het ontvangstbewijs nog aangehecht is, maar dat het rechtssysteem anders is dan het onze, terwijl zelfs in België dergelijke voorvallen kunnen gebeuren, moet andermaal worden vastgesteld dat zij dit wel poneert, doch zoals gezegd, geen enkel bewijs levert van een gebrekkige werking van de Montenegrijnse justitie. Overigens kan dit onderdeel van de motivering niet los worden gezien van de inhoudelijke beoordeling van de convocatie. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de beoordeling van dit stuk door de verwerende partij in een ander daglicht moet worden gesteld.

Wat betreft de tweede convocatie, luidens dewelke de verzoekende partij op 13 februari 2009 zou moeten verschijnen, is deze gegrond op artikel 148/3 van de Strafwet van Montenegro, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat dit artikel slechts één lid heeft. Ook hier kwam het de verzoekende partij toe in concreto aan te tonen dat of de informatie waarop de verwerende partij zich steunde niet correct was, of uitging van een verkeerde vertaling van het door haar voorgelegde document, hetgeen zij niet heeft gedaan. Dit klemmt des te meer nu zij laat uitschijnen toegang te hebben gehad tot de verschillende wetboeken. Zij voegt bij haar verzoekschrift uittreksels uit de website van de Montenegrijnse regering: twee bladzijden van de homepage waarop geen voor het dossier relevante informatie is vermeld, en één uittreksel uit de Criminal Code dat geen soelaas brengt: enerzijds wordt het kwestieuze artikel 83 –zoals hierboven reeds besproken- geciteerd, en anderzijds bevat het extract niet het kwestieuze artikel 148/3. In alle redelijkheid, en zeker gelet op haar handelwijze, zou van de verzoekende partij kunnen worden verwacht dat zij zich niet zou beperken tot algemeenheden en beweringen teneinde de motivering ter zake in de bestreden beslissing te ontwrichten, maar concrete elementen zou aanreiken die een ander licht zouden doen schijnen op de informatie van de verwerende partij. Zij blijft daartoe in gebreke.

Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de pertinente beoordeling in de bestreden beslissing van de overige documenten die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag neerlegde ongemoeid laat – zo onder meer de vaststelling dat op grond van de bevindingen in het antwoorddocument, geklasseerd als stuk 1 in het mapje landeninformatie dat zich in het administratief dossier bevindt niet het minste geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de voorgelegde UNMIK-documenten- blijkt dat de motieven, voor zover ze betrekking hebben op deze nieuwe gegevens, onverminderd overeind blijven.

2.6. De verzoekende partij doet verder in haar verzoekschrift gelden dat zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij stelt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring te spreken, want uit de hedendaagse situatie blijkt dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Zij stelt dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig, en eerlijk zijn. Er dient essentieel te worden waargenomen dat zij tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal een omstandig relaas heeft gegeven en dus heeft voldaan aan de bewijslast. De bestreden beslissing stelt niet vast dat de gegeven aanwijzingen niet ernstig zijn, en is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -die ter zake met volheid van rechtsmacht oordeelt- dient ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle relevante feiten in deze zaak. Meer bepaald dient hij zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij baseert zich, ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, op dezelfde feiten dan deze aangehaald in zijn eerste aanvraag. De ongeloofwaardigheid van dat relaas werd reeds naar aanleiding van de eerste asielaanvraag vastgesteld door de verwerende partij met een beslissing van 30 maart 2006, die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 1484 van 30 augustus 2007. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd de credibiliteit van haar asielrelaas te herstellen middels het bijbrengen van nieuwe documenten. In die optiek kan zij dan ook niet zonder meer poneren dat zij heeft voldaan aan de bewijslast. De verwerende partij moet overigens niet aantonen dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Wat de bewering van de verzoekende partij betreft dat *“ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan”*, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de gemeenplaatsen waarvan zij zich bedient niet concreet worden betrokken op haar persoonlijke feitelijke situatie en op geen enkele manier volstaan om de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing omtrent de situatie in Kosovo, gebaseerd op de objectieve stukken van het administratief dossier, en de daaruitvolgende conclusie dat, louter op grond van haar Roma-origine, in de huidige situatie geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partij kan worden aangenomen, te weerleggen. Zij brengt dus geen elementen bij die de Raad daar anders over zou doen oordelen.

2.7. Wat, ten slotte de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, en de stelling van de verzoekende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ervan moet vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij terug zou keren naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hierboven werd reeds vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De Raad ontwaart evenmin elementen in het dossier die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden.

2.8. De bestreden beslissing is gestoeld op pertinente en draagkrachtige motieven, ondersteund door het administratief dossier, op grond waarvan de verwerende partij genoegzaam tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Geen van de aangevoerde schendingen is aangetoond. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS